XIII. évfolyam 44. szám. 1957. december 19. **Ára: 1 forint**

Ludas Matyi

A DOLGOZÓK FÁJÁT SZÁLLITJUK

Szür-Szabó József rajza

A nők elém másznak...

Néhány szót szeretnék pusztába kiáltani. Panaszom speciális természetű, onnan ered, hogy ideges ember vagyok, ezért hajókötélidegzetű embertársaim el se olvassák, mert úgysem értik meg.

Arról van szó, hogy a nők mindig elém másznak. Ez az utcán történik és a következő módon. Sürgős dolgom van, rohanok valahová, már el is vagyok késve. Keskeny járdán végzem a rohanást, forgalmas mellékutcában. Elég eredményesen cikázok jobbra-balra, s egyszerre csak megpillantom magam előtt ősellenségemet, amint a járda közepén andalog. Rendszerint széles csípejű, alacsony nő az illető, s mondom, andalog, sétálgat, bőszítően mászik. Sohasem karcsú, magas, mindig alacsony, kövér. Sosem férfi, mindig nő. Még messze vagyok tőle, de máris óvatos stratégiával jobbra térek, mire ő szintén jobbra mászik; hirtelen balra csapok, erre ő is balfelé támolyog. Most lestoppolok, mint Hidegkuti Nándi és egy ügyes testcsellel ismét jobbra ugrok. Ő, mintha csak szeme volna hátul, szintén jobbra ténfereg, meg is áll egy kicsit, elmélázik, talán a múltjára gondol, amikor még nem volt ilyen kicsi, kövér és a férfiakkal nem az volt az egyetlen kapcsolata, hogy az utcán elébük mászott... De most már egészen a sarkában vagyok, a svungom még tart, úgyhogy lábujjhegyen pipiskedek, nehogy elgázoljam... Adok neki egy kis fórt, hagyom előremenni, aztán ismét ugrom, ravaszul megint jobbra. Nem lehet átejteni, ő is jobbra mászik. Már a járda szélén balanszírozunk mind a ketten, mint a kötéltáncosok, de nem lépek le, a hétszentségit neki, nekem jogom van a járdán járni, nem vagyok ló! Pattanok balra, mint a bolha, késő, megneszelte. Megint a sarkában szuszogok, éreznie kell a nyakszirtjén a bosszúszomjas leheletemet, de úgy tesz, mintha nem érezné... Pörgök, mint a búgócsiga, s vicsorogva kivetem magam az útközépre... Autó fékez, biciklista ordít: Hülye! De nagy kanyarral elébe vágok a nőnek, s visszanézek. Közönyös arccal megy, s tökmagot rág, megáll egy kirakat előtt...

Hogyan lehet ezen segíteni? Nem tudom. A helyzet még súlyosbodott azóta, amióta az utcákon árkádok vannak, azok a kétméter széles kalickák, amiket az építkezések mellé húznak. Itt aztán nincs mese! Előttem megy a nő, jobbra mászik, balra mászik, kitörni nem tudok, mert ott a deszka. Az lesz a vége, hogy egyszer mérgemben felakasztom magam. A sírkövemre pedig ez lesz felírva:

Meghalt, mert elébe másztak a nők.

Gádor Béla

Jóéjszakát...

Szegő Gizi rajza

— Nem zavarja a hold, Dulles úr?
— Miért zavarna? Azt nem az oroszok lőtték ki...

— Jónapot!

— Alászolgája.

— Repülünk, repülünk?

— Az, kérem, egyáltalán nem biztos. Ne tévessze össze a puszta érzeteit a valósággal, ha ugyan van ilyen.

— A kolléga úr talán a filozófiai tanszékről való?

— Igen. A kolléga úr, gondolom, fizikus.

— Az volnék...

— Szégyellheti magát.

— Ne tessék általánosítani. Vannak közöttünk becsületes emberek is.

— Ugyan kérem! Telhetetlen, izgága népség. Maguknak semmi se jó. Kísérlet, tapasztalat, próbálgatás, cáfolás, foldozgatás. A matematikusokat külön utálom. Számító népség!

— Bocsánat, de hát olyan erkölcstelen dolog az, hogy meg akartuk ismerni a világot?

— Gratulálok! Jól megismertük. Most számolgathatják, hogy hány darabból áll a Föld. Mert maguknak semmi sem volt jó. Mindig azon járt az eszük, hogy mi forog mi körül. Maguknak nem volt jó az, hogy a Nap felkelt, meg lenyugodott, maguknak jobbkézzel kellett megvakarniok a balfülüket, maguknak naprendszer, tejút, extragalaktika, görbe tér kellett. Nem volt jó a régi kedves kozmogónia, a szép költői világkép, a földön a virágokkal, az égen a csillagokkal. A költőknek jó volt, a szerelmeseknek jó volt, Arisztotelesznek jó volt, de Kepler úrnak, Newton úrnak, Einstein úrnak bezzeg nem volt jó. Azt mondja meg nekem, maga elektronvakaró, ha az ember azt hiszi, hogy a csillagok az égboltra vannak szögezve, nem élhet boldogan? Nem tudja meginni a borát? Nem tudja megcsókolni a szerelmesét?

— Dehogynem, kérem, sőt talán még boldogabb lehet. De hát a tudománynak haladnia kell...

— Hova, szerencsétlen? Éppen most mondja, amikor azon tűnődünk, hogy az atomjaink szabadultak-e el, vagy a lelkünk kóborol az űrben, vagy egyik sem?

— Tisztázatlan helyzet, annyi szent.

— Tisztázatlan... Persze az Einstein úr okosabb akart lenni Spinozánál, okosabb akart lenni Laplace-nál, őkelme összeszorozta a tömeget a fénysebesség négyzetével, aztán csodálkozunk, ha az ilyesminek megvan a láncreakciója.

— Ne legyen igazságtalan. Én megmondom magának, hogy mindennek az a hülye Karpfenstein az oka.

— Az kicsoda?

— A matematikai bizottság elnöke. Én mindig mondtam neki. Én megmondtam neki.

— Mit?

— Hogy írja rendesen a számokat, mert ebből egyszer baj lesz. De ilyennek hiába beszél az ember. Mindig úgy írta a nullát, hogy hatosnak is lehetett olvasni.

Feleki László

EGY SIKERES FILM

Szür-Szabó József rajza

„A test ördöge"

TELEKSPEKULÁCIÓ A MARSON

Mint az „American" című connecticuti újság jelenti, egy japán űrhajózási társaság nem kevesebb mint 40 000 acre (egy acre háromnegyed katasztrális holdnyi terület) Mars-beli földet adott el leendő kozmikus kivándorlóknak. A Marsban nem drágák a telekárak, egy acre mindössze 55 centnek megfelelő összegbe került. Az első szputnyik felbocsátása után azonban a telekárak emelkedni kezdtek, s jelenleg 2 dollár 70 centnél tartanak. Jó lesz sietni!

Egy kis becenév

Kis történet a „Daily Express"-ből.

A honolului Ruth K. Saffrey kisasszonyt megkérdezték, hogy mit jelent nevében a K-betű. A leány így válaszolt:

— Kahuananiokaiulanikawahinehooleletaliokoutoikalani.

(A név pontos fordítása hawaii eredetiből: Egek asszonya, aki a szikláról szállt le mennyei gyümölcsökkel és virágokkal.)

LE A BOLONDOS ESKÜVŐKKEL!

John Updegraff atya, Miami lelkész-társaságának elnöke felhívással fordult paptársaihoz, hogy ne vegyenek részt a különféle bolondos esküvői szertartásokon.

Legutóbb például a következő esküvők zajlottak le Amerikában:

Egy pár lovon esküdött, a pap is lovon ült, s úgy adta össze őket — ügetésben.

Egy másik pár búvárruhában víz alatt tartotta az esküvői szertartást, s a pap is búvárruhát volt kénytelen ölteni.

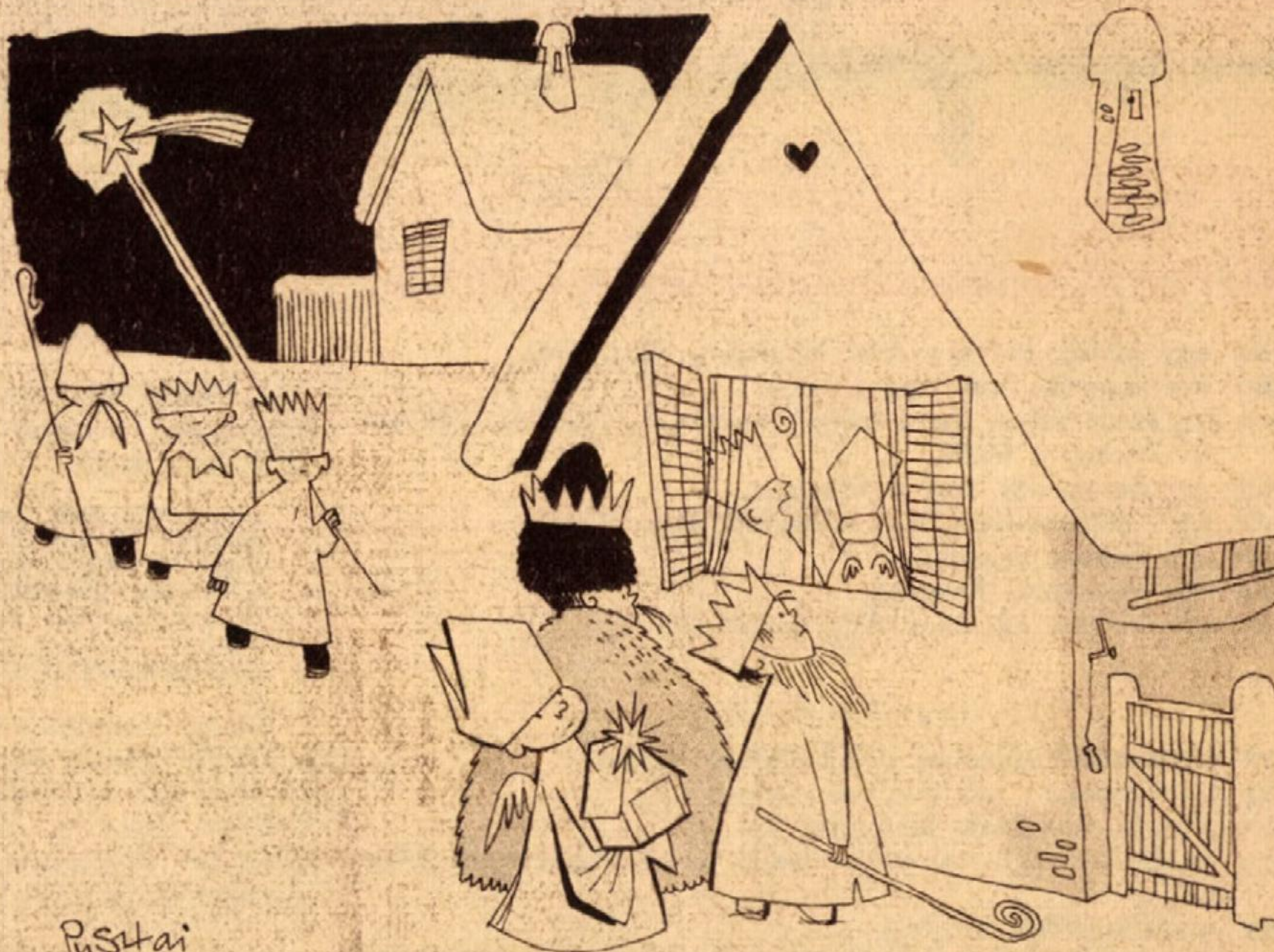
Rendeztek ezenkívül esküvőt görkorcsolyázva, repülőgépen, pózna tetején stb., stb.

— A házassági szertartás méltósága veszélyben van! — hangzik Updegraff atya felhívása.

Enyhén szólva...

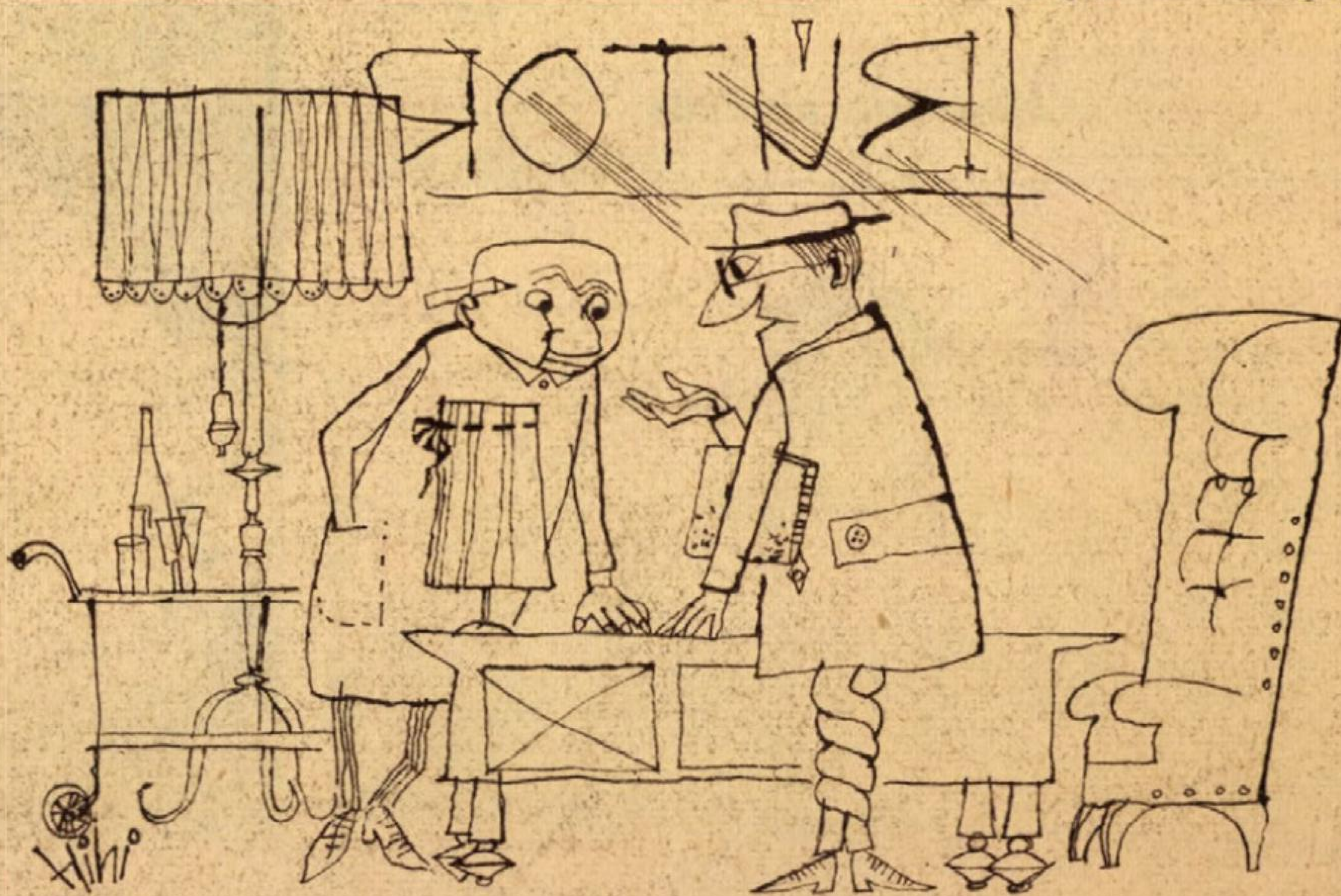
Nagy a konkurrencia!

Pusztai Pál rajza

Megfelelő bútort a megfelelő vevőnek

Hegedűs István rajza

— Egy koloniál-barokk asztalra lenne szükségem...

Szegő Gizi rajza

Mi van és mi nincs a Külvárosi legendában?

Van egy kisfiú, aki ernyővel leugrik a háztetőről,
van egy nagyfiú, aki legyet iszik,
van egy fiatalember, aki a folyosó korlátján mászkál, tótágast áll és legyet iszik,
van egy hajós, aki veri a feleségét,
van egy villamos-utas, aki százassal akar fizetni,
van egy bolond nyanya,
van egy rosszéletű leányzó,
van egy kalauz, aki csak fiúgyereket akar...

De nincs a filmben...

egy pipaszurkáló-mester, aki lepkéket fogdos,
egy altengernagy, aki civilben mákostészta,
egy albérlő, aki csak leánygyereket akar,
egy agglegény, aki szúnyogot eszik, mert légyre nem telik neki,
egy muzsikuslelkű lótolvaj,
egy grószmutti, aki a kéményen szeret kötögetni és a háztetőn szaltózik.

Sajnos, ezek hiányoznak a filmből. Nagy kár, pedig egy kis jóakarattal még ezek is belefértek volna.

(m. gy.)

Alacsony vízállás

Schwott Lajos rajza

— Most aztán kint vagyok a vízből!...

NEM SZÉP TŐLE!

A *Hétfői Hírek* decemberi 9. számában olvastuk a következő hírecskét:

„Egy rák ölte meg a Menzahleh tó egyik halászát. Egy 25 kilós rák verte ki a halász szemét, s a rák, mintha mi sem történt volna, villámgyorsan eltűnt a tóban."

Nagyon örülünk annak, hogy a Hétfői Hírek szóvátette a 25 kilós rák modortalan viselkedését. Igaz is, micsoda eljárás ez! Kiverte egy halász szemét és még azt sem mondta, hogy pardon. Ejnye, ejnye! Milyen másképp hangzott volna ugyanez a hír, ha a fent említett rák betartja az illemszabályokat:

Egy rák ölte meg a Menzahleh tó egyik halászát. Egy 25 kilós rák verte ki a halász szemét. A véletlen baleset után a rák többször is bocsánatot kért, majd egy moszatcsokrot vitt a halásznak a kórházba, ezenkívül kártérítést is fizetett.

Mindjárt más, nem?

Vámvizsgálat

Mészáros András rajza

— Mit csodálkozik? Hideg van!...

Ismeri a szaktársait...

Gerő Sándor rajza

— Te, ez a téglarakás itt útban van... El kellene vitetni...
— Tegyünk rá egy táblát, hogy: „Társadalmi tulajdon!", és rögtön széthordják...

A humor könyvéből

LUDWIG VAN BEETHOVEN előtt, egy téli estén, megjelent egy egyszerűen öltözött fiatal leány. A szimfóniák titánja éppen egy énekművésznő-jelöltet várt, akit a művésznek egyik barátja ajánlott figyelmébe és kérte, hogy hallgassa meg hangját. A zeneszerző rendes szokása szerint nyers, parancsoló hangon fölszólította a leányt, hogy énekeljen valamit.

A fiatal leány habozott, elpirult, majd elhalványodott; végre a nagy muzsikus büszke arcától megfélemlítve, néhány percig énekelt.

— Elég! — kiáltotta Beethoven. — Egyáltalában nem alkalmas az éneklésre...

— Azt tudom — hebegte a leány. — Én az új mosónő vagyok és a szennyesért jöttem.

*

HONORÉ DE BALZAC, francia regényíró, egy napon találkozott Alexandre Dumas pére-rel, aki el akart mellett sietni. Balzac megfogta:

— Ah, kedvesem — szólt Dumashoz —, nagyon örülök, hogy találkoztam veled. Nem tennél egy szívességet nekem?

— Legyen! Mennyit akarsz?

— Kölcsönözz nekem háromezerötszáz frankot.

— Háromezerötszáz frankot! — kiáltott fel Dumas. — Hát mit akarsz csinálni ezzel a rengeteg sok pénzzel?

— Adósságaimat szeretném kifizetni. Egyszersmindenkorra véget szeretnék vetni annak, hogy adósa legyek valakinek.

*

TOM MOORE, angol költő, egy nagy banketten vett részt. Egy piperkőc úgy gondolta a figyelmet maga felé fordítani, hogy az asztalon keresztül kiabált a költő felé:

— Mondja csak, mister Moore, igaz, hogy az ön édesatyja fűszeres volt?

— Igaz — felelte a költő.

— Hát akkor — folytatta a másik — ön miért nem fűszeres?

— Bocsánat — szólt szeretetméltóan Moore — igaz az, hogy az ön édesatyja úriember volt?

— Igaz, uram — felelte büszkén a másik.

— Nos, akkor ön miért nem úriember?

MÉG NEM UNJUK A BANÁNT

Hosszú sor kígyózik a Csemege előtt. Banánt árulnak, ritka portékát, a legfiatalabb nemzedék csak hallomásból ismeri. Méregzöld, egyelőre ehetetlen gyümölcsért áll a sor rendületlenül. A végén, száz méternyire a céltól egy fiatalember türelmesen olvassa az újságját. Hozzálép egy arra haladó ismerőse és jóindulatúan mondja:

— Nem érdemes ilyen sokáig várnod! Tiszta zöld!

A várakozó felpillant az újságból és szelíden válaszolja:

— Mire én sorrakerülök, megsárgul...

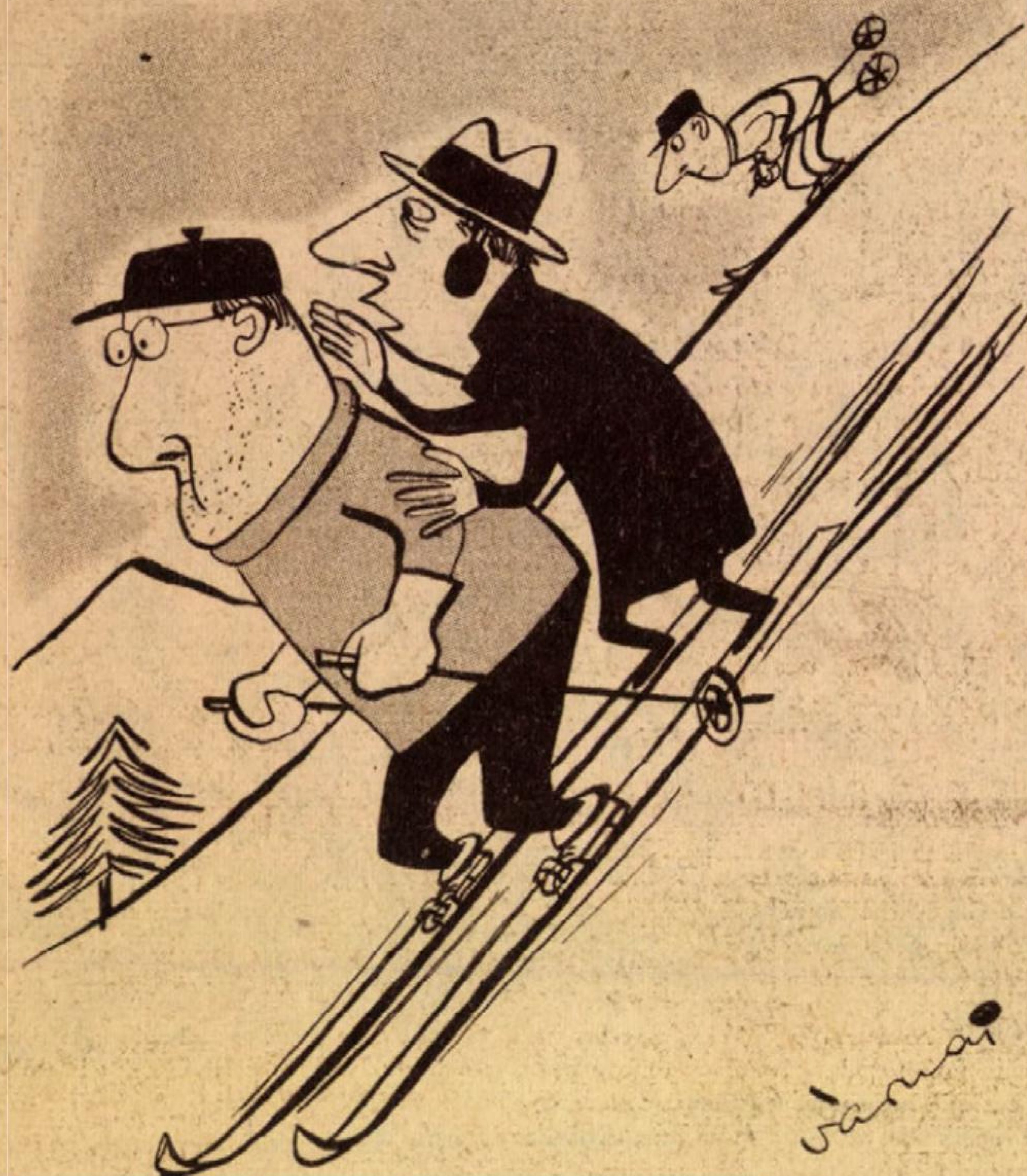
Protekció

— Kérek egy forintért gesztenyét, de szépet adjon, mert a sógorom a tanácsnál van...

Fáradhatatlan ember

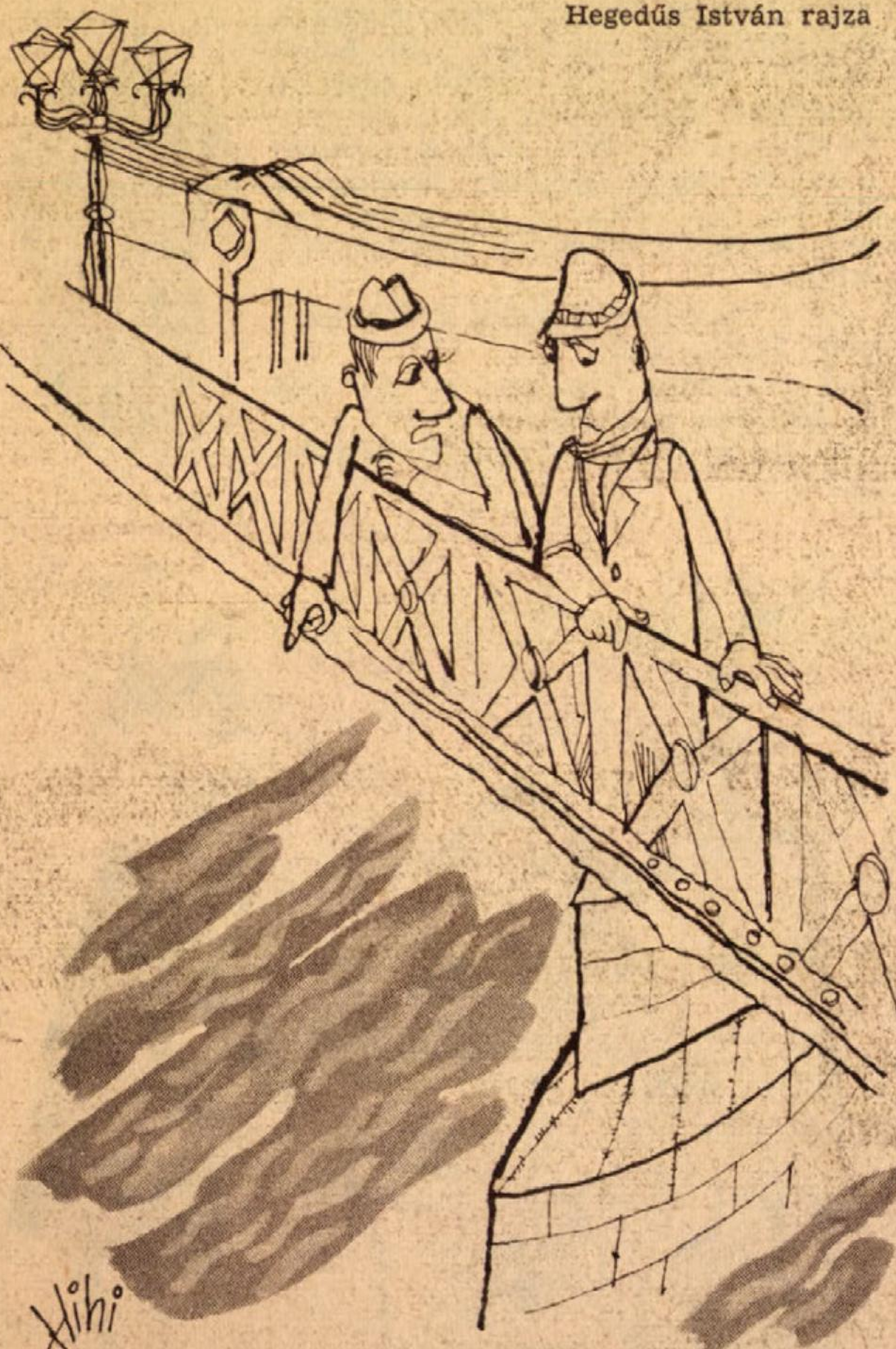
Várnai György rajza

— Igazgató elvtárs! A Kovács kartárs egy opportunista fráter! ...

Az utolsó víz-vicc

Hegedűs István rajza

— Figyeli? Így hagyják elfolyni ezt a drága vizet! ...

Amerikai Mekka...

Tennesee-állam számos városában színes falragasz hívja az embereket Memphisbe. Vajon miről nevezetes ez a kisváros? A plakát elárulja:

„Látogassa meg Memphist,
Elvis Presley szülővárosát!"

Elvis Presley mindössze 22 éves, de a rock and rollt ő tudja a legvonaglóbban énekelni valamennyi vetélytársa között. Teljesen érthető, hogy tisztelői elzarándokolnak szülővárosába.

Jól sikerült esküvő

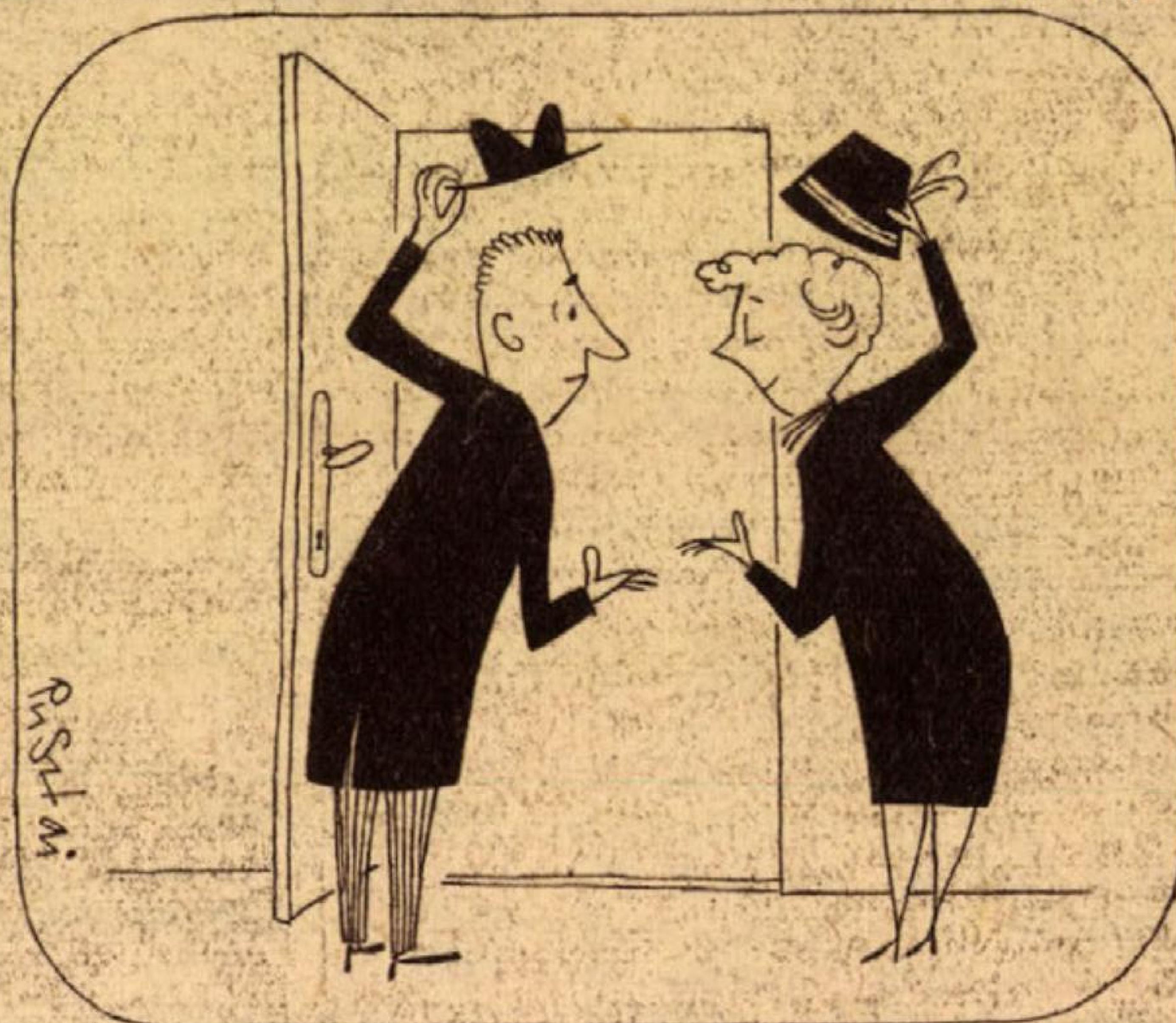
Különös hirdetés jelent meg egy sanfranciscói újságban:

„Idegenek vagyunk ebben a városban, nincsenek barátaink, rokonaink. Vasárnap esküszünk, nagyon szeretnénk, ha a ráérő kedves emberek megtisztelnének bennünket a szertartáson. Joyce Lunde és Andre Bliklian."

Az árva új pár megnevezte a templomot és közölte a lakáscímet is. Száz és száz érdeklődő jelent meg az esküvőn és az azt követő gratuláción. Sokan ajándékot is hoztak, de a legtöbben a büfé kedvéért mentek el, amely öt perc alatt elfogyott.

Egyenjogúság

Pusztai Pál rajza

A művészi kritika hangja

Brigitte Bardot, az ismert francia filmszínésznő rendkívüli csinosságáról, izgató megjelenéséről nevezetes. Vonzó hatását kevés eszközzel, s még kevesebb ruhával éri el. A legelőkelőbb amerikai lapok idős kritikusai sem tudták kivonni magukat Bardot kisasszony hatása alól, s olyasmiket írtak az „Isten teremtette a nőt" című film New York-i bemutatója után, amelyek művészettudományi szempontból legalábbis különösek.

A „New York Times" bírálója így írt:

„Brigitte megteremtése kétségtelenül elsőrangú szakmunkára vall... mozgó körvonalait el sem hinné, aki nem látja..."

A „New York Herald Tribune" sem maradt el:

„Brigitte alakja valóságos tanulmány, a gömbölyű felületek tanulmánya, s nincs az a fizikus, aki ne tanulmányozná örömmel ezeket a gömbölyű felületeket."

Hiába, nincs szebb a tudománynál.

Jobb későn, mint soha

Szent Ilona szigetét most kapcsolták be a brit telefonhálózatba. Egy háromperces beszélgetés mindössze 3 fontba kerül, s minden további perc további egy fontba.

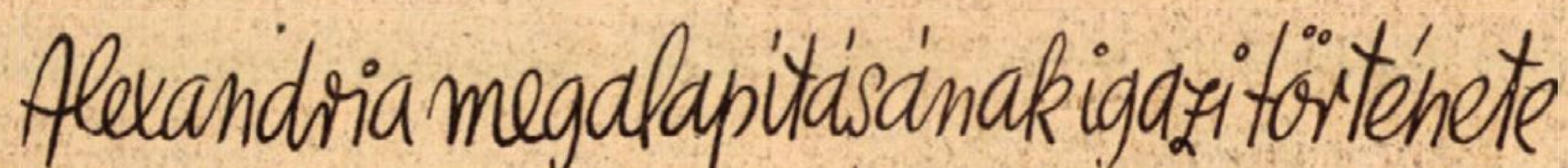
Ha erre az intézkedésre már korábban sor került volna, szegény Napóleon nem lett volna annyira elvágva a világtól.

EGY KIS TORNA

Szür-Szabó József rajza

NÁCSÁGOS ELVTÁRS, VEGYEN GYÉMÁNTGYŰRŰT!...

ALAPÁLLÁS — GERENDAGYAKORLAT — GYŰRŰHINTA — KÉZ ÉS LÁBGYAKORLAT

Alexandria megalapításának igazi története

Jó kétezer éve már annak. De lehet háromezer is, vagy éppen ezerötszáz. A dátum nem lényeges. Annyi nagy emberrel találkoztam az ősidők homályában, a fene se tartja számon a napokat. Az eset a lényeges, a történet elvi mondanivalója. Az pedig napnál világosabban ragyog előttem. Még ma is.

Sanyival ott sétáltunk a Nílus partján. A közvélemény Sándornak tisztelte őt, merő alázatból azt is hozzátették, hogy: Nagy. Én továbbra is csak Sanyinak szólítottam. Gondolatait mindig megosztotta velem s véleményemet, segítő tanácsomat kérte. Napsütésben szívesen sétált a Nílus, az Eufrátesz vagy a Zagyva partján. Ha esett, felmentünk terézvárosi legénylakásába, vagy beültünk egy kávémérésbe Kelenföldön. Kevés készpénze volt, én szoktam volt kisegíteni: melyik csárdatulajdonos is tudott volna két dupláért egy országból visszaadni. Akkoriban már ismert haladó hegymászó voltam. Méterenként fizettek, ötezren felül folyócentiméterenként. Jól kerestem, nem sajnáltam a pénzt a fiatal tehetségektől.

Sanyi igen rosszkedvű volt aznap.

— Hallod-e, barátom, figyeljen csak ide — kezdte, szokása szerint keverve a magázást és tegezést —, valamit kéne már csinálni, hogy fennmaradjon a nevem, s ha majd új időszámítás kezdődik, annak kétezredik évében is tanuljanak rólam a gyerekek az iskolában. Az ilyen birodalom, mint az enyém is, nem biztos üzlet: jön valami fordulat a világpolitikában, aztán egyszerűen kihagynak a történelemkönyvekből. Ott lesznek, teszem azt, az avarok: ki emlékszik majd i. sz. ezerkilencszázötvennyócban az ő birodalmukra.

— Ötvennyolcban — javítottam ki pórias beszédmódját, soha nem szűntem meg csiszolni tudását, majd biztatóan ütöttem vállára. — No, de Nagy Sándor neve örökké fennmarad.

— Á, ezt te maga mondod csak — csüggedezett tovább s bánatában parancsot adott Belgium lerohanására.

— Várost kell alapítani — csaptam a homlokára isteni sugallattól ihletve —, abban van fantázia. S a várost kegyedről kell elnevezni: íme az örök élet titka.

— Köszönöm — borult a vállamra Nagy Sándor s attól kezdve csak tegezett és legjobb barátjának hívott.

Még azonnyomban felvett egy követ s lerakta Alexandria alapját. Másnap felépült a város. A banketten én tartottam az avatóbeszédet. Sanyi teljesen elázott. A dizőz ölébe ült s egész éjjel ezt üvöltötte:

— A Lexi, a Lexi, Alexandria ó...

*

Fenti történet — lényegtelen módosításokkal — bármely nagy emberre való írásos visszaemlékezésnél felhasználható. Elsősorban azok forgathatják haszonnal, akiknek az égvilágon semmi közük sem volt a megemlékezett nagy emberhez.

A mese felhasználásánál a honorárium ötvenhét százalékának szíves átutalását kéri: **L. L.**

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Hova cipeli azt a nagy ablakot, Kovács úr?

— Viszem az üvegeshez bevágatni.

— Megbolondult? Hiszen ebben a keretben van üveg.

— Most még van. De amíg odaérek vele, ezen a síkos úttesten, egész biztosan elesek és akkor összetörik.

*

Kis megkérdezi Nagytól:

— Mit szólsz ehhez a rengeteg közlekedési balesethez?

Nagy legyint:

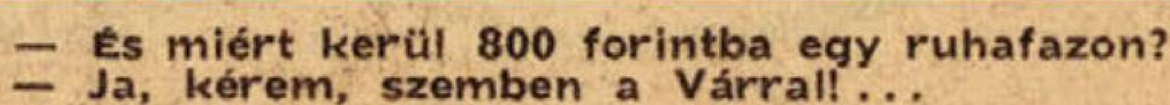
— Ne is kérdezd öregem. A múltkor karon fogva megyek egy csinos nővel a Nefelejts utcában, hát nem összeütközöm a feleségemmel?

Meg kell fizetni a belvárosi márkát

Gerő Sándor rajza

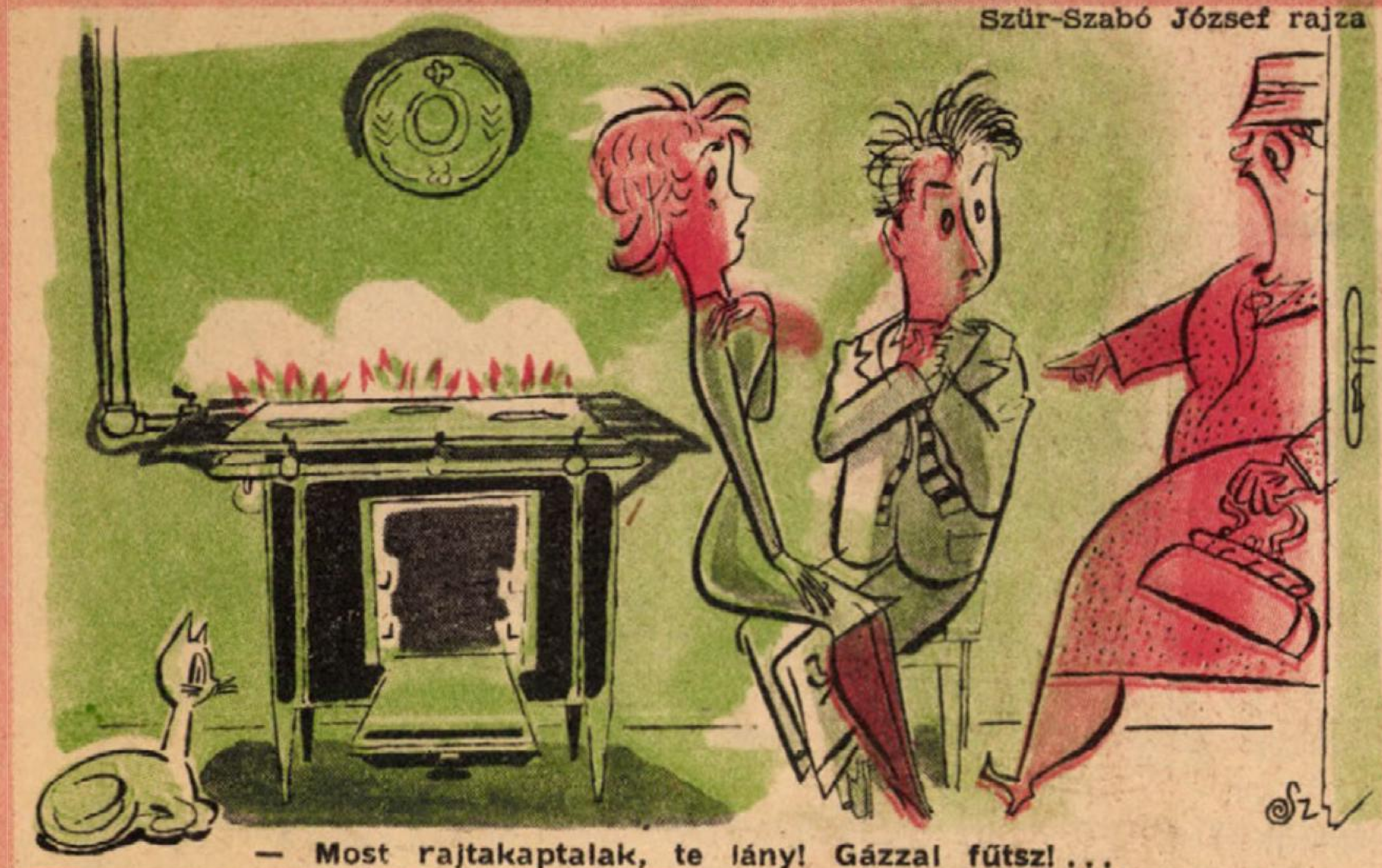
FERFI SZABÓ

gerő

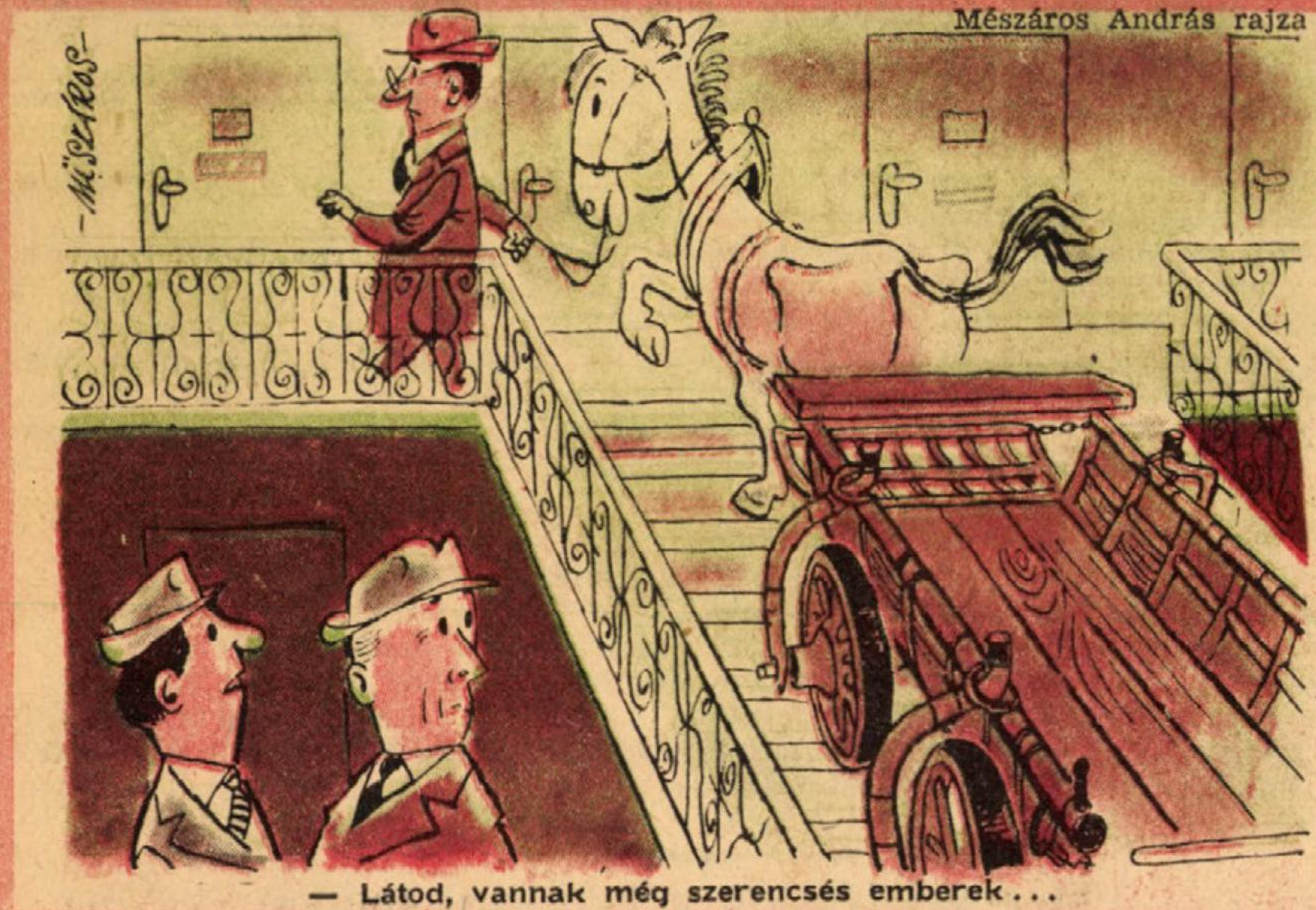
— És miért kerül 800 forintba egy ruhafazon?
— Ja, kérem, szemben a Várral!...

Megdöbbent anya

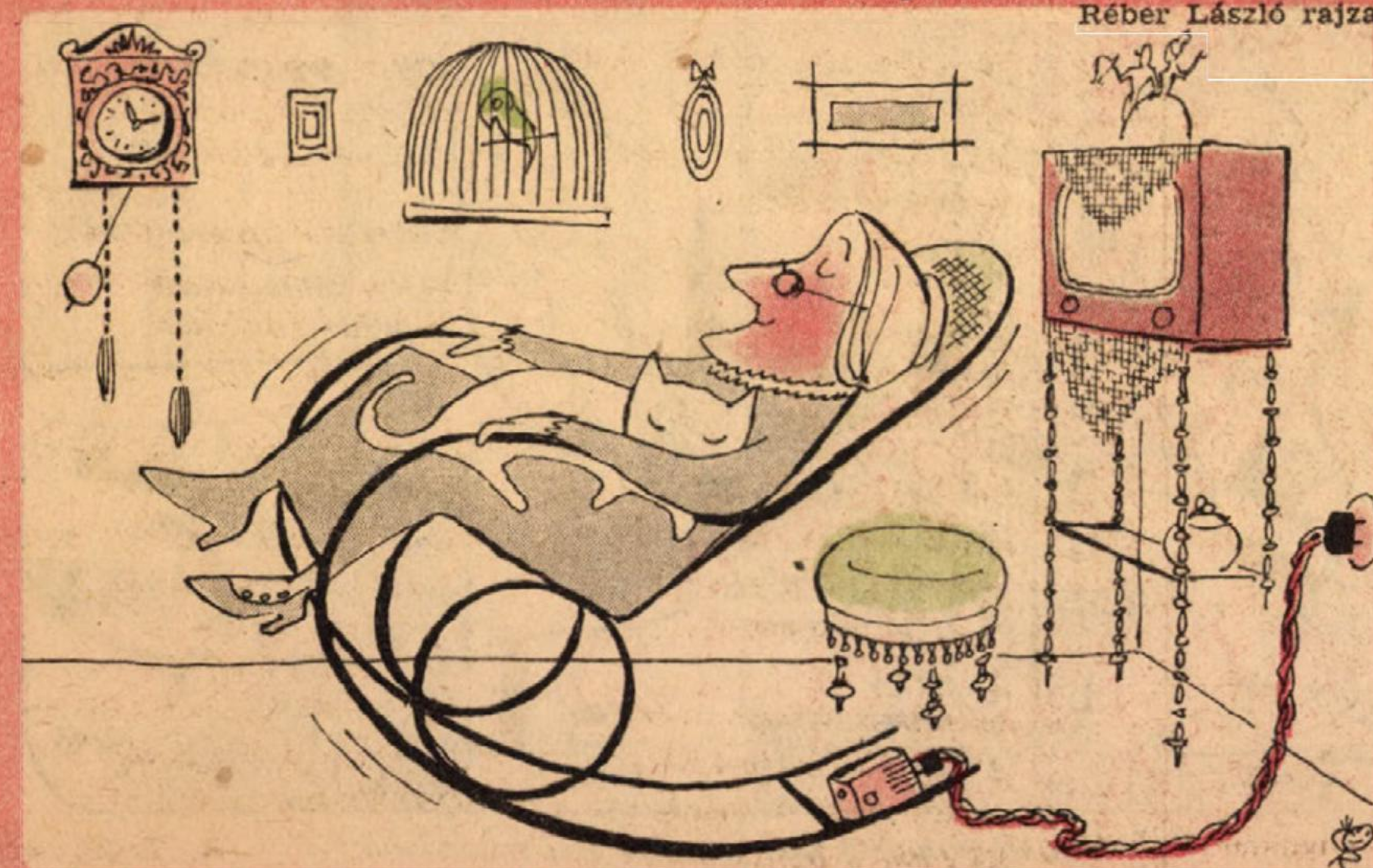
— Most rajtakaptalak, te lány! Gázzal fűtsz! ...

Szekeret is nyertek a lottón

— Látod, vannak még szerencsés emberek ...

Két évszázad asszonya

NEVEK ÉS EMBEREK

Kiss Gertrud azzal lepett meg ma, hogy egy bemutatkozásnál így mondta nevét: Kiss Gizella.

Mivel Gertrud és Gizella még az alliteráció segítségével sem válik ugyanazzá a névvé, meglehetős kíváncsisággal néztem a baracksárga hajú hölgyre, vajon hogyan magyarázza meg nekem ezt az ügyet. Így magyarázta: „Tudja, úgy recsegett fogam alatt az a Gertrud. Elintézem, hogy Gizella legyek."

Az ő dolga ... Azok közé tartozom, akik legszívesebben megengedném, hogy az ember nagykorúsága napján maga választhassa meg utónevét. Így jóval kevesebb Feri, Jani, Karcsi, Manci, Nusi, Mari lenne, mert aki magának választana nevet az jobban ügyelne arra, hogy ne a leggyakoribbakból szedje ki a magáét. Meg fülelne a jóhangzásra is, és ha olyan vezetékneve volna, mint a Kiss, Tóth, Nagy, Kovács, Németh, és az ehhez hasonlók, ezek mellé legalább érdekesebb utónevet illesztene. Vagy nem sodorná önmagát oly megmosolyogtató helyzetbe, mint amilyenbe egyik volt iskolatársamat sodorta édesapja. Az történt vele ugyanis, hogy a keresztelő előtt többet ivott az elégnél és változtatva eredeti elképzelésén, Jenőnek neveztette fiát.

Ez önmagában egyáltalán nem lett volna megmosolyogható, de a vezetéknévvel együtt bizony az volt. Mert az ifjú neve így hangzott: Jenő Jenő.

Azt hiszem nem a legszerencsésebb dolog, ha az ember nem tudja mikor jelent bizalmaskodást és mikor jelent rideg fölényt, ha így szólítják meg: Jenő.

Az pedig, amit egyik faluban tapasztaltam a nevek körül, már egyenesen komikus.

Mentünk az utcán egy odavalósi bácsival s szokásom szerint megkértem, mondja meg halkan minden szembejövőről, hogy kicsoda, mivel foglalkozik és így tovább.

Jött az első ember, két irgalmatlan szakajtóval a hóna alatt. „Nagy Piusz molnár" — mondta kalauzom. Aztán rámutatott egy kerékpáron közeledő szőke nőre: „Gál Balbina szülésznő." Majd Domahidi Bonifác kovács, Bacsó Szaléz kerékgyártó, Zsiga Titusz középparaszt, Lassú Timót fuvaros, Téglás Kolos tehenész és Csizmás Henriette parasztlány következett.

Amikor látta ámulatomat, így magyarázta a dolgot: „A prelátus úr, aki 1940-ig itt plébános volt, 50 éven át kedves szentjei szerint nevezte el a megkereszteltelteket. Nem tűrt beleszólást az ügybe."

Ami elég meghökkentő. Egyéb következményeiben is az, mert kísérőm, aki különben apaállat gondozó volt és a különösen összecsengő Gatyás Anasztáz nevet hordozta hatvanegy éve becsülettel, így szólt hozzám: „Sajnálhatja, hogy nem itt született, mert akkor nem volna ... bocsánat, de nem akarom megbántani ... ilyen faramuci neve."

Bajor Nagy Ernő

A csodagyerek

Így nevezi a nyugati sajtó Bartók Éva (azelőtt Szőke Éva) magyar származású angol színésznő hathetes bébijét. A busás reklámmal övezett színésznő tavaly vált el negyedik férjétől, Curd Jürgens híres német színésztől. A válóper befejezése után tizenegy hónappal született a kislány, akit édesanyja különös misztikummal vesz körül.

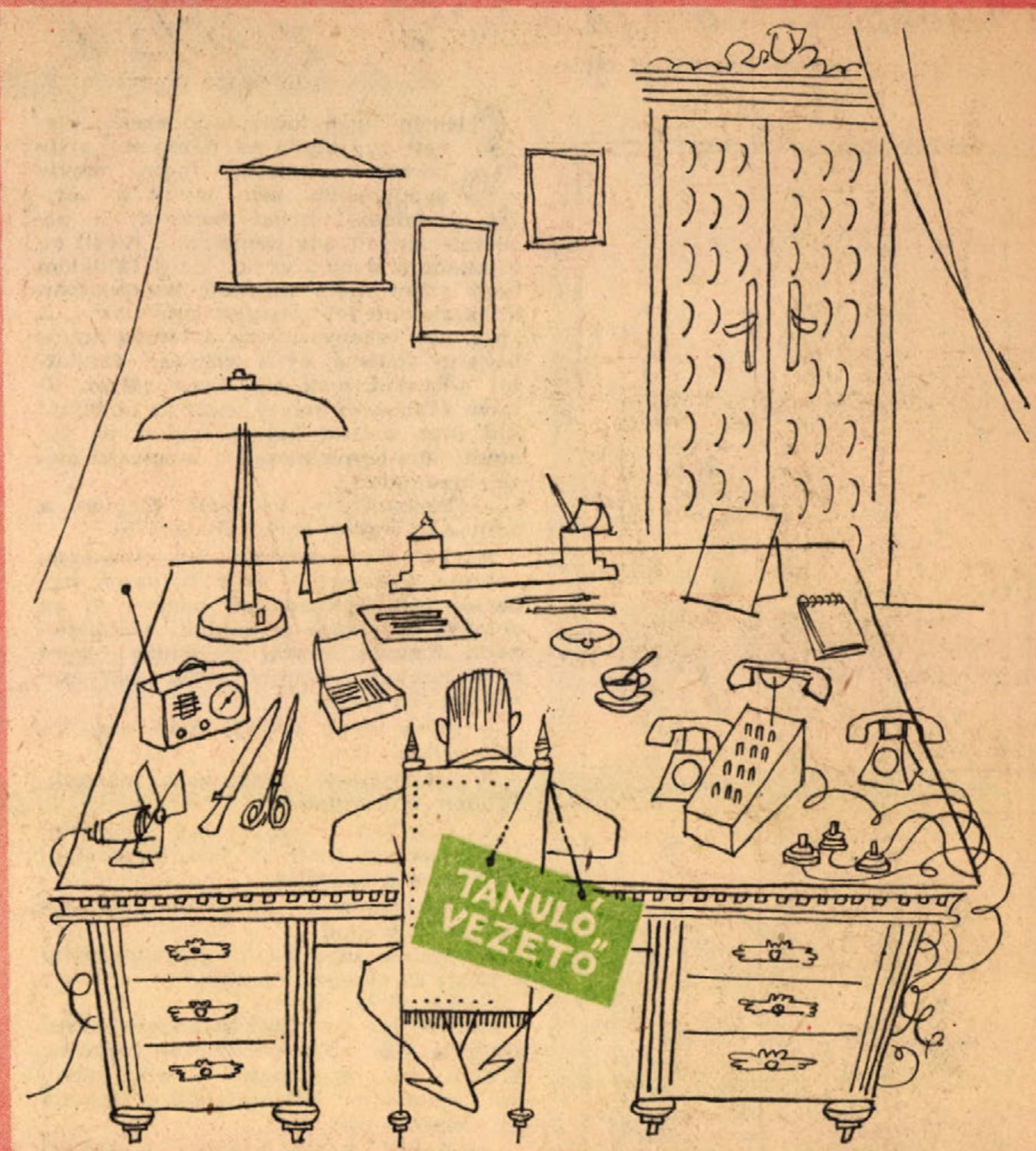
A nyugati pletykalapok szerint egy igen előkelő állású úriember az apa. A Németországban filmező művésznő az újságírók kérdéseire csupán ennyit mondott:

— A bébiről nem nyilatkozom és nem engedem fényképezni. Hogy az utóbbit megakadályozzam, állandóan négy detektívvel őriztetem.

Ebből is látható, hogy a csodagyerek négyszer olyan fontos személyiség, mint az angol trónörökös, akire köztudomás szerint egy detektív vigyáz.

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Kiábrándulás

Toncz Tibor rajza

— Mégse autóbuszt kérek karácsonyra, anyukám, inkább egy űrhajót! ...

Rendezvény ELÜLRŐL és HÁTULRÓL

A közönség gyorsan pergő
Számokat lát, éljenez.
Nem is sejti, hogy ott hátul
Nem pereg oly szépen ez.

Hű képet egy rendezvénynek
„Hátuljáról” hadd adok:
A kórus a tánccsoporttal
Keveredve kavarog.

Édesded flört közepette
Elkószálnak szerteszét;
Jő a számuk — vezetőjük
Majd elveszti az eszét.

Hol egy táncost kell keresni,
Hol a karban nincsen alt...
A karmester a söntésből
Szedi ki a zenekart...

Jelenethez nincsen kellék,
A hős síró hangot ad:
— Ki viseli a nadrágom?
Ki látta a bajszomat?...

Ki mit keres, teszi bőszen,
S aki rohan, az tapos...
Díszletes a díszletével
Rémtettekre hajlamos!...

Ha a szám még nincsen készen,
Kapocs pattan, slicc reped,
Kilökik a konferálót,
Mondjon addig vicceket!...

A rendező karilt nyelked,
Szeme réved, hangja nincs.
Verítékes homlokába
Dúltan hull egy barna tincs.

Esküszik, hogy soha többé!
Est-rendező sohse lesz!
Úgy fog élni csendben, bölcsen,
Mint élt Arisztotelesz.

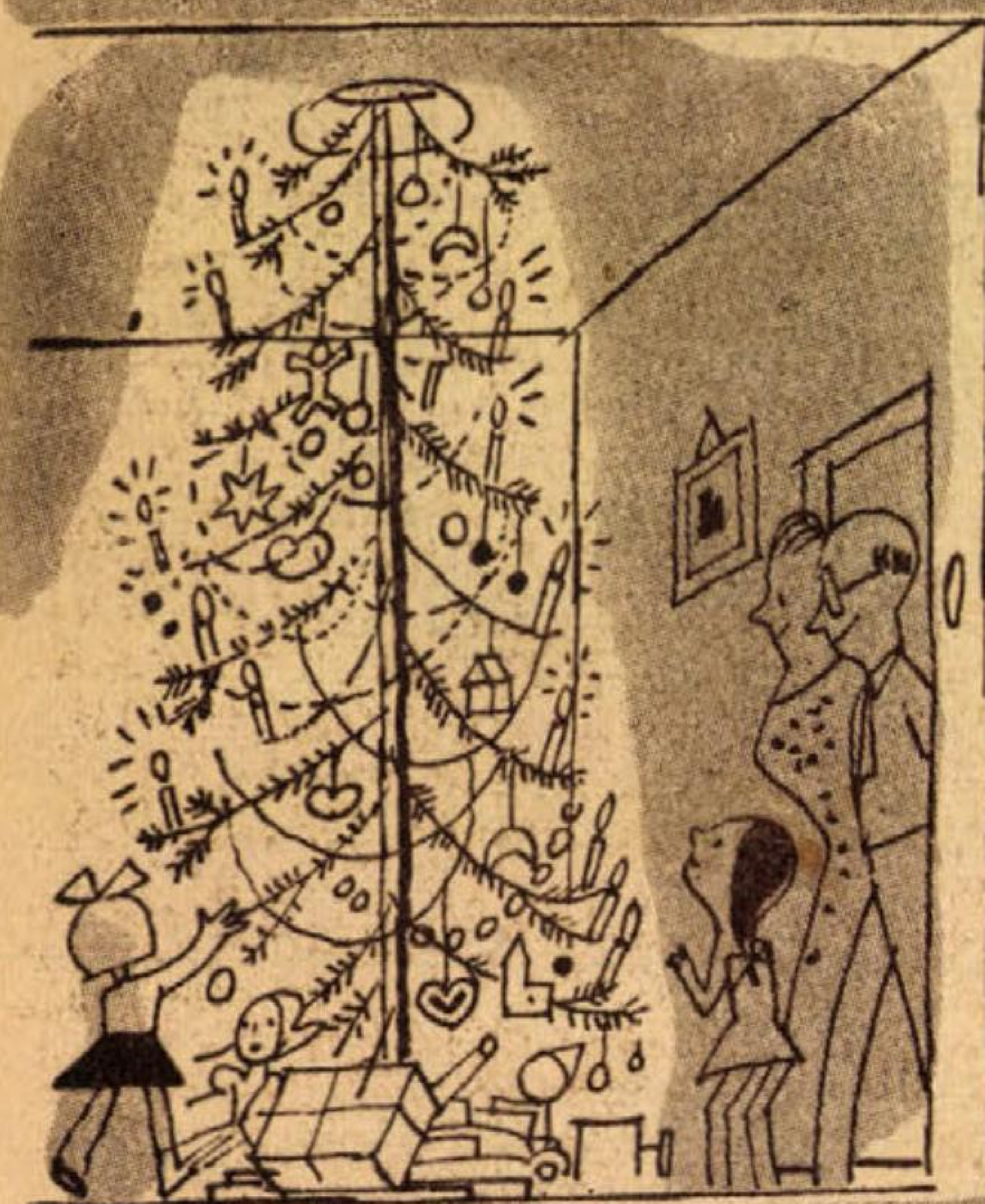
És míg eme esküvését
Hajtja vadul, makacsul —
Agyában a következő
Rendezvény már alakul.

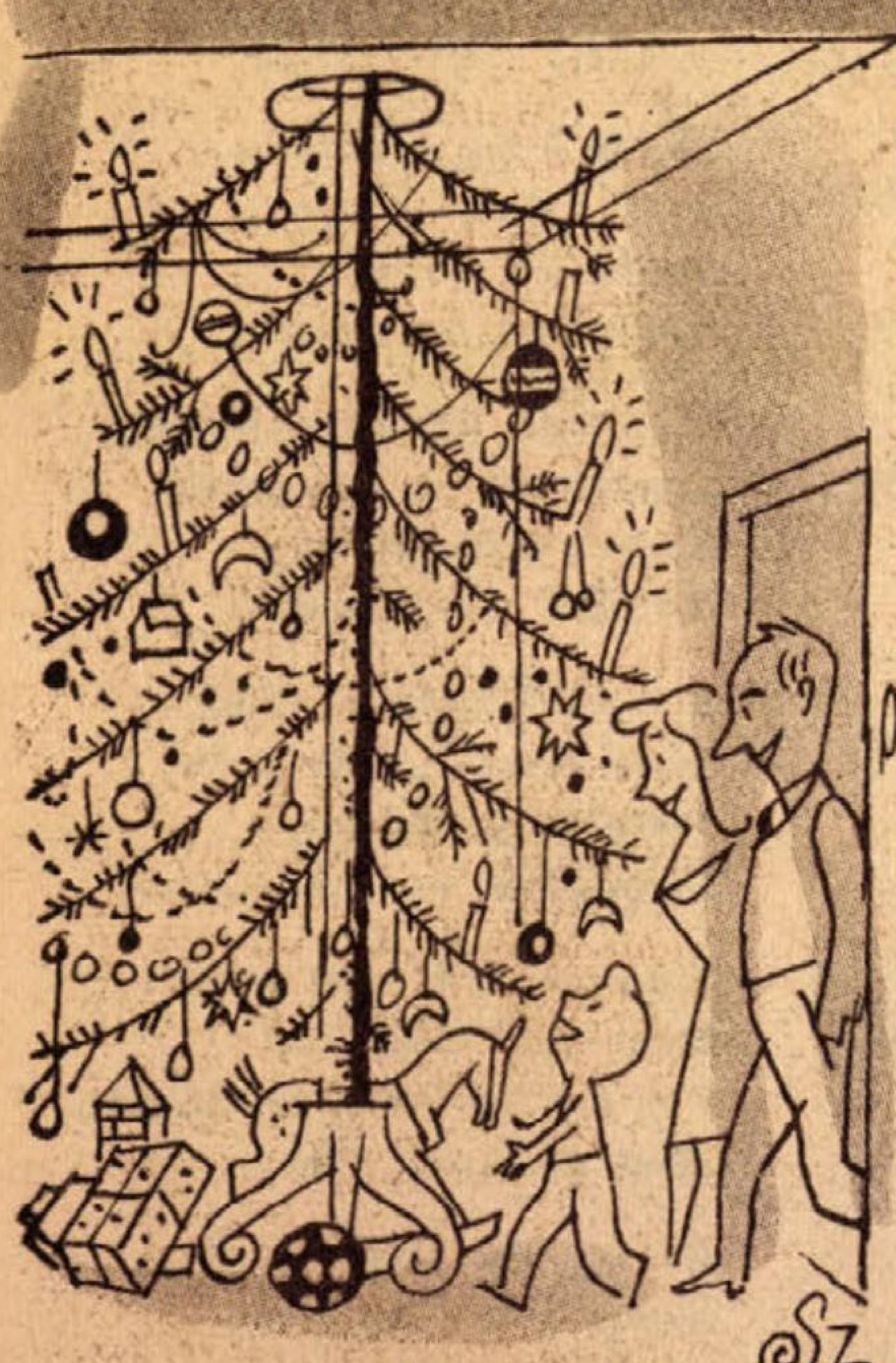
K. Tóth Lenke

Olcsóbb a nagy fa

Szür-Szabó József rajza

A jó lakótársak megoldották a kérdést...

Kérjük a következőt!

Elemér kínzó fogfájással ébredt. Bevett egy karilt és nézegette a tükörben a beteg fogat. Egyik gyógymódtól sem javult a helyzet. Hivatalba menet beugrott a patikába, lenyelt egy demalgont. Kicsit elzsibbadt a gyötrő érzés, de a fájdalom nem szűnt meg. Ingerült hangulatban kapaszkodott fel a zsúfolt autóbuszra. A kalauznő vezényszavára a tömeg egyre beljebb sodorta és a középen ámulattal pillantott meg egy üres helyet. Illetve félig üres helyet, mert az ablaknál ülő utas másfél helyet foglalt el. Az egyik lába kényelmesen a szomszéd ülésén nyugodott.

— Szabad?! — kérdezte Elemér, a szenvedő ember agresszivitásával.

A férfi nem mozdult. Jól megnézte, vékony, kellemetlen arcú bajuszos emberke volt, egykedvűen bámult ki az ablakon. Nyápic alakokkal kíméletlenebb hangon beszél az ember, mint herkulesekkel. Elemér most már gúnyosan kérdezte:

— Nem volna szíves talán egy kicsit beljebb ülni?!

A terpeszkedő utas nem mozdult. Többen kuncogtak.

— Úgy látszik nagyot hall! — mondta Elemér az útitársak felé, majd stentori hangon folytatta:

— Méltóztassék parancsolni egy kicsit beljebb ülni!

A renitens utas lassan magához vette a lábát és ridegen mondta:

— Sérült a lábam...

Elemér egy szemernyit szégyenkezett. Az más. Kár volt ilyen élesen beszélni. Érezte, most bocsánatot kellene kérni, de ugyanakkor belenyilallott a fogába és csípősen mondta:

— Akkor tessék kinyitni a száját!

A hallgatóság ismét derült. Teljes diadal. Elégedetten ült le a kiürített helyre, élvezte a tolongók között a ritka kényelmet. Aztán megérkezett a céljához és leszállt. Egy pillanatig kísértette, hogy odabiccent a szomszédnak, de a foga ismét hevesebben rakoncátlankodott, mire szó nélkül leszállt.

A hivatalban fűnek-fának panaszkodott. Ahogy ilyenkor szokás, mindenki más terápiát javasolt. Bronta, aki világlátott embernek számított, tekintélyének minden súlyával tanácsolta:

— Kihúzni! Nem szabad pepecselni, csak ki vele! Amerikában mindenkinek eltávolítják a vakbelét, a manduláját és az összes fogait!

Hát ha az összeset nem is, de ezt az egyet eltávolítom — határozta el Elemér. De már a puszta gondolatra gyöngyözött a homloka. Gyerekkorából kísértette a foghúzás réme, amikor egyszer otthon a kis községben kovács rángatta ki egy fájós fogát. Most egész más a helyzet — vigasztalódott. Modern orvosok modern gépekkel dolgoznak modern érzéstelenítőkkel. Az ember észre sem veszi már künn is van a gyalázatos.

Kora délután lehajtott egy pohár rumot szíverősítőnek — sokan ezt is ajánlották fogfájás ellen — és vakmerően beállított a fogászati rendelőbe. Hatalmas intézet volt, közel száz orvos kezelte a pácienseket. Bizonyosan akad közte zseniális tudós éppen úgy, mint fiatal kezdő. Szerencse dolga, kihez kerül az ember.

Gyorsan megkapta a kezelési utalványt és beült a kijelölt várószobába. Négyen várakoztak előtte. Általában nem szeretünk várni, de fogorvosnál jó érzés egy kis időt nyerni. Viharosan fogytak előtte a páciensek, már csak háromra kellett várni, csak kettőre... aztán egyszerre neki intettek. Sápadt fiatal nő szólt be a küszöbről:

— Kérjük a következőt...

Belépett, meghajtotta magát és kicsúszott a száján a szenvedők divatjamúlt köszöntése:

— Alázatos szolgája.

A doktor háttal állt, kezet mosott, visszamotyogott valami érthetetlen „jó napt"-t gondosan megtörülközött, megfordult és bicegve elindult a szoba közepén trónoló fogorvosi szék felé. Elemér megdermedt. Most értette meg, mit jelent az, ha a regényírók azt állítják, hogy valakinek a földbegyökerezett a lába. Pontosan ez történt vele. Rögtön felismerte reggeli autóbusz-útitársát, a fájóslábú embert, akivel méltatlanul gorombáskodott. De vajon ez felismerte-e őt? Pillanatok alatt átfutotta a lehetőségeket. Még a legokosabb volna „köszönöm, már nem fáj!" kiáltással pánikszerűen elrohanni. De már elkésett. A fehérköpenyes doktor némán rámutatott a székre.

Elemérnek mindene fájt már, csak a foga nem. Félszegen, halálos rémületben ült a szék szélére. Így foglalhattak helyet optimista halálraítéltek a villamosszékben, abban a reménységben, hogy a szék perifériáira nem ér a halálos áram. De hátha nem ismert meg? — kapaszkodott bele az utolsó szalmaszálba.

Hűvös tárgyilagossággal szólalt meg az orvos:

— Nem volna szíves talán egy kicsit beljebb ülni?

Elemér megkapta a kegyelemdöfést. Hiszen a bakója még ugratja is, ugyanazokat a szavakat ismétli, amelyekkel ő inzultálta az autóbuszon. Tíz centivel kellett volna beljebb kúsznia, de még erre sem volt ereje. Kivette a zsebkendőjét és megtörülte verejtékező arcát.

A doktor halk szóval a sápadt asszisztensnőhöz fordult:

— Úgy látszik, nagyot hall!

Aztán szinte bömbölve vezényelte:

— Méltóztassék parancsolni egy kicsit beljebb ülni!

Nem kétséges. Maró gúnnyal vezeti be a most következő retorziót. Elemér szánalmasan nyöszörgött:

— Bocsánat, rosszul érzem magam, főorvos úr, pokoli fájdalmaim vannak...

— Akkor tessék kinyitni a száját!

Az életösztön, amely a legválságosabb pillanatban sem hagyja el a szenvedőket, megcirógatta Elemért és a következőket mondatta vele:

— Kérem... professzor úr... nagyon rosszak az idegeim... Nem mehetnék el talán a professzor úr rendelőjébe, mint privát-beteg...

De a doktor szórakozottan bányászott a szájában kicsiny tükrével, nem is reagált az ajánlatra:

— Ezt ki kell húzni — hirdette ki az ítéletet — és megkoppintotta az áldozatot.

Átvette a sápadt lánytól az injekciós-tűt, beleszúrt a félholt páciens foghúsába és a mosdóhoz sietett. Onnan szólt vissza:

— Tessék pár percig odakünn helyet foglalni...

Amikor Elemér kitámolygott, az asszisztensnőből kibuggyborékolt a nevetés.

— Nahát, doktor úr kérem, ilyen begyulladt férfit még nem láttam!

— Pedig nem rendkívüli dolog — felelt az orvos. — Bizonyára egész éjjel fájt a foga, a félelemérzete egyre emelkedett... az ilyesmi ingerültséggel és szorongással jár.

Rágyújtott, mélyet szippantott a cigarettából, aztán csendesen mondta:

— Katóka, kérjük a következőt!

Stella Adorján

Tizenötezer magyar munkanélküli Kanadában

Gerő Sándor rajza

— Látod, megmondta a Szabad Európa, hogy itt nem leszünk egyedül ...

Pesti tudósítónktól

Nem igaz, hogy a tárgyak élettelenek. A motornak lelke van — közölte velem egyszer egy hirdetés. De van tárgy, amelyik beszélni, énekelni, mesélni is tud. Ilyen például a rádiókészülék. Amellett rosszindulatú. Nem szeretek a levegőbe beszélni, nem szokásom a rágalmazás, bizonyítok.

A rádióm egy szép napon recsegni kezdett. Minden csavargatás, kocogtatás, böködés hasztalan volt. A készülék egyre jobban recsegett. Elhívtam a rádiószerelőt. A szerelő a masina elé ült, s felkattintotta. Most következett az arcátlanság teteje. A rádió olyan tisztán, csengő hangon szólt, mint az angyalok.

— Nincs ennek, kérem, semmi baja! — állapította meg a szerelő, alapos vizsgálat után.

Megjegyzem, az álnok készülék nem kezdett el azonnal recsegni, miután a szerelő eltávozott. Csak akkor, amikor biztos volt, hogy már nem lehet a szerelő után szaladni.

*

E heti változatom egy ismert témára.

A fiatalember forró szerelmi vallomással gyújtja fel a leány szívét:

— Drágám, mindent megtennék érted! Felfedezném a Déli sarkot, lennék érted juhászkutya egy szputnyikban, átúsznám kedvedért a Csendes-óceánt, megmásznám a Mount Everestet ...

A leány a szerelem lávájától elalélva rebegi:

— Édes ... csak annyit kérek, hogy szokjál le a dohányzásról.

A fiatalember elkomorodik.

— Persze, azért túlozni nem kell...

F. L.

Minden út Rómába vezet

Várnai György rajza

— Gyere, komám, igyunk! Prémiumot kaptam! Ezt meg kell ünnepelnünk!

— Gyere, komám, igyunk! El vagyok keseredve, mert kevés fizetést kaptam ...

NYERT!

Toncz Tibor rajza

— Ugye, mondtam, hogy előbb feleségül fogsz venni!

Dugpénz,

Szür-Szabó József rajza

avagy: készülődés a karácsonyi ajándékozásra

Benyújtottam a számlát

Elvállaltam, hogy megjavítom a Ló utca 45-ös számú ház tetejét. A munkával határidőre el is készültem, aztán benyújtottam a számlát a vállalatnak. Egyszer csak hívatnak, hogy jöjjek be azonnal. Lipták kartárs fogadott. Neobarokk íróasztal mögött ült és egy tűhegyes piros ceruzával játszadozott.

— Jöjjön csak, jöjjön csak! — mondta komoran. — Átnéztem a számláját és néhány tételre vonatkozóan szeretnék felvilágosításokat kérni öntől,

kedves mester. Azt olvasom a számlában: „Mohácsi vész. 1526” Stimmel ez?

— Tessék utánanézni — feleltem nyugodtan. — Nem írok a számlába valótlan adatokat.

— Mester, ön pazarolja az állam pénzét! — korholt Lipták. — A honfoglalás nem lett volna elég? Az csak 896!

Sértődötten válaszoltam:

— Kérem szépen, azt a tetőt, amit én megjavítok, azt meg lehet nézni!... Jöhet sirokkó, tájfun vagy vízözön, a tető még akkor is tető marad. Sőt, a ház már rég nem lesz meg, amikor a tető még ott lesz, ahol most van.

— Rendben van. Menjünk tovább. Az áll a számlában: „Nagymami született: 1882.” Mivel tudja ezt igazolni?

Gúnyos mosollyal ajkamon elővettem a nagymama születési anyakönyvi kivonatát.

— Tessék! Itt az írás! Rajta van az egyházközség pecsétje és a plébános sajátkezű aláírása.

Lipták gondosan áttanulmányozta az okiratot, aztán egy gemkapoccsal a számlához csatolta.

— Rend a lelke mindennek! — dünnyögött magában. — Na de menjünk tovább!

— Menjünk! — bólintottam.

— Itt az áll — folytatta Lipták, aki híres volt arról, hogy még a kákán is csomót keres — „A Déli Sark felfedezése: 568 forint és 70 fillér”. Hol van erről a nyugta? Mi csak akkor tudjuk kifizetni ezt a számlát, ha Ön bemutatja nekünk a nyugtát.

— Nem tudom bemutatni — vallottam be őszintén. — A kutyám megette a nyugtát...

— Akkor mellékelni kell a kutyát! — csattant fel Lipták. — Ez a rendje-módja a dolgoknak! Nem dobálózhatunk az állam pénzével!

— Sajnos, a kutya megszökött — feleltem kissé türelmetlenül. — A házfelügyelő látta is a környéken egy csinos kis nősténykutyával...

— Akkor mellékelni kell a házfelügyelőt! — vágta rá Lipták kartárs. — De nehéz ember maga, mester!

— Nem megy — sóhajtottam. — A házfelügyelő tegnap megboldogult... Huss! az égbe repült!

Lipták felpattant:

— Engem akar átejteni? Akkor korábban keljen fel, barátocskám! Igazolnia kell a tételt, vagy kihúzom a számlából!

— De kérem, nekem költségeim voltak! — kiáltottam felháborodottan. — Nekem szükségem van a pénzemre, kérem! Tessék, itt van egy fénykép Amundsenről, a Déli Sark felfedezőjéről. Ez csak elég lesz, nem? A házbizalmi is aláírta hátul, plusz két vőfély... Elég lesz?

— Elég! — morogta Lipták és a fényképet is a számlához csatolta. — Tehát a végösszeg...

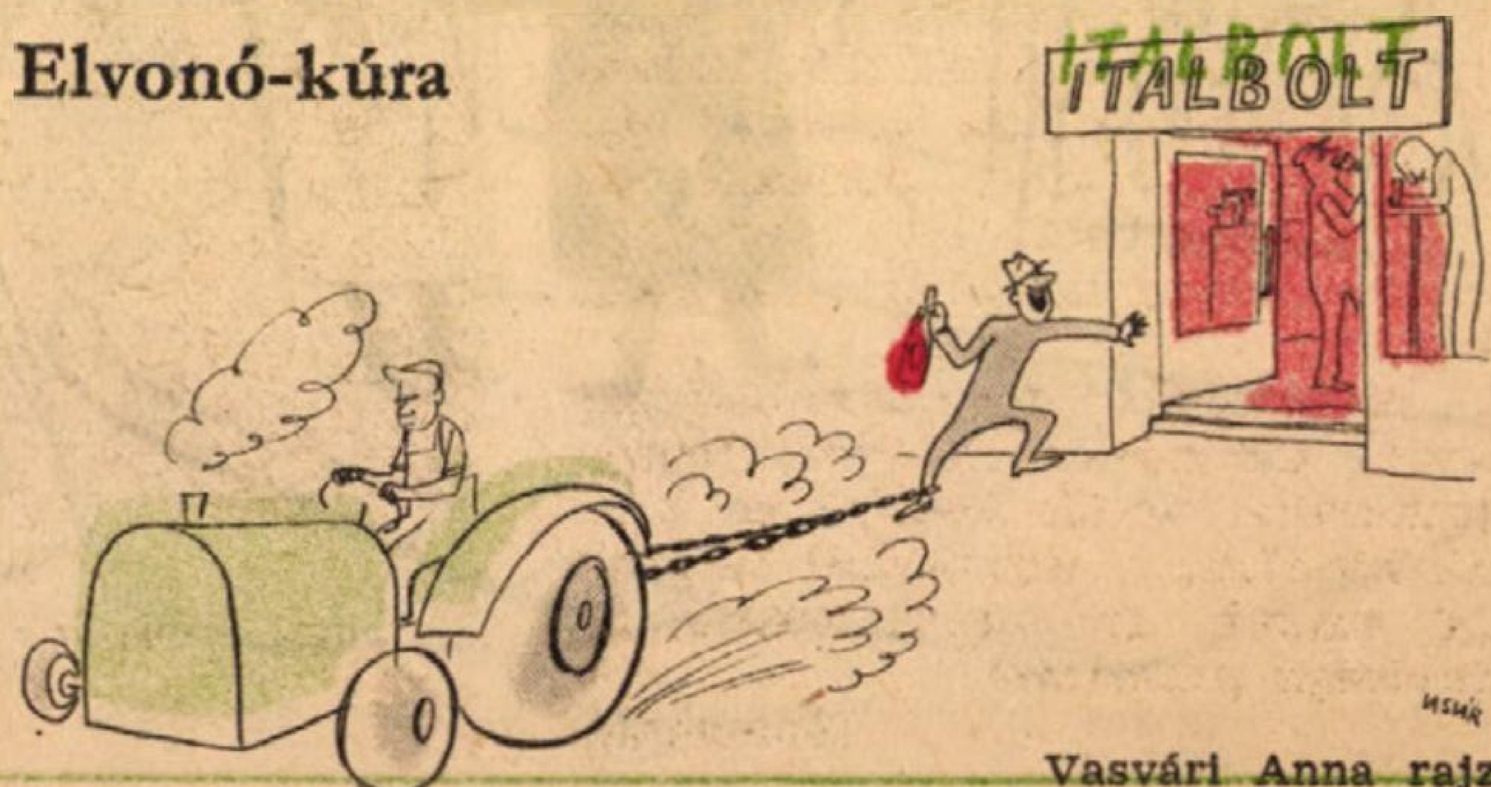
— Huszonnégyezer ötszáz forint — feleltem.

— Stimmel. Itt az utalvány, menjen a pénztárhoz! — mondta Lipták kartárs, most már nyájasan és hozzátette: — Elnézést kérek a szőrözésért, de meg kell értenie, az állam pénzéről van szó...

— Az csak természetes! — válaszoltam gőgösen és a pénztárnál felvettem a pénzt.

Mikes György

Elvonó-kúra

Vasvári Anna rajza

Telefonrendelés

Várnai György rajza

Mélyen Tisztelt Tudományos Akadémia

Van szerencsém benyújtani az általam felfedezett új kábítószert, mely az izgató-szerek eddig ismeretlen családjából származik, s melyet a továbbiakban, ismertetésem során, ***terminozál*** néven fogok említeni, tekintettel arra, hogy az izgatószer alapanyagát a határidő (terminus) szolgáltatja.

Az új izgatószer élettani leírása a következő:

A renyhe szervezetnek, mely egy tetszés szerinti munkát nem hajlandó elvégezni, a munka elvégzésére óvatos határidőt, terminozál-t adagolunk. A határidő előtt a szervezeten nyugtalanság vesz erőt, mely jótékonyan hat a munkára.

A terminozál hatása egyéni alkat szerint változó. Van, akit már napokkal előtte nyugtalanná tesz, van, akire csak közvetlenül a határidő előtt hat. Bizonyos fizikai adottság mellett az izgatószer hatása eléggé elhúzódhat, és csak a határidő után jelentkezik csekély nyugtalanság a munka elvégzésére.

Így, az alkattól függően, a terminozál adagolását emelni lehet. Van, akinek egy-két határidő meg sem kottyan, és csak tekintélyesebb mennyiség vált ki — általában csak utólagosan — enyhe izgalmat.

Mint minden kábítószer, a terminozál is a megszokás veszélyével járhat, amikor a szervezet már nem képes határidő nélkül munkát végezni, és a dózist egyre emelni kell, hogy a kívánt eredményt elérjük. Ekkor már a terminozálitisz veszélye fenyeget, melyben teljes munkaképtelenség következhet be, megfelelő nagymennyiségű határidő adagolása nélkül.

A megrögzött terminozálistákat gyógyító elvonó-kúrára kell fogni. Végeztessünk velük könnyű és kellemes munkát, a terminozál helyett pedig adjunk számukra megfelelő mennyiségű *premizált*.

(Somogyi)

Az író meglepődik

Mészáros András rajza

— Érdekes, eddig azt hittem, azért nem dolgozom, mert duzzogok ... most veszem észre, hogy nincs is tehetségem.

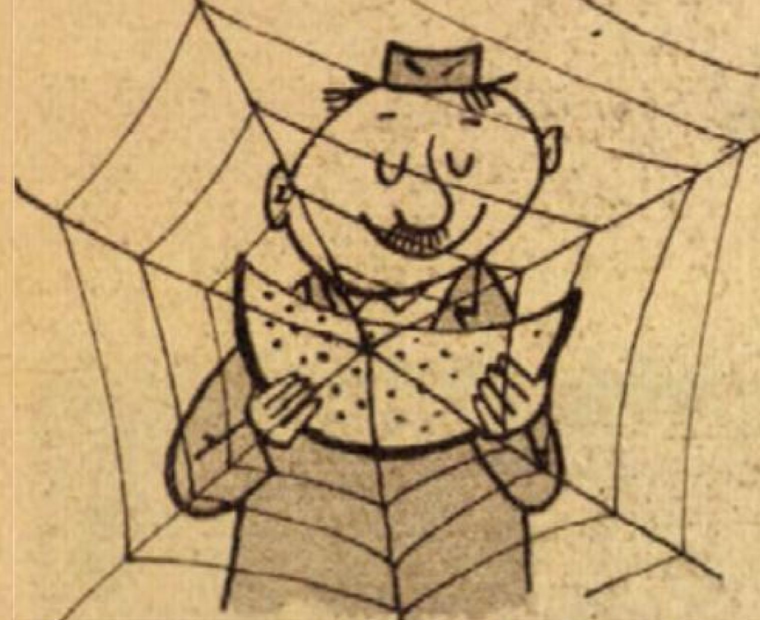
Le a bürokráciával!

Gyógykenyér — a javából

Gyakori eset napjainkban — és ezt a sajtó is eléggé gyakran szellőzteti — hogy egyes péküzemek olyan tárgyakat is belesütnek a mindennapi kenyerünkbe, amelyek nem tartoznak szorosan a kenyér alapanyagai közé. Ilyen tárgyak például cigarettavég, spárga, zsákdarab vagy szalma, szóval, ami éppen kéznél van a sütőüzemeknél. Az inotai 3. számú sütőüzem mindezen túltett. Abban a kenyérben ugyanis, amit Obermayer Rezső Inotáról küldött a Ludas Matyinak, egy összetört villanykörte foglalata, üvegrúdja és annak kiálló fémszálai foglalták el a főhelyet. Kiváló kenyérszakértőnk ebből rögtön megállapította, hogy ez nem az a gyógykenyér, melynek előállításán világszerte fáradoznak. Viszont a kenyérbe sütött villanykörte élesen rávilágít az inotai 3. számú sütőüzemnél folyó tisztasági versenyre.

„Az esemény megszűnt"

A Kelet-Magyarország szeptember 7-én riportot közölt arról, hogy a dinnye-szezon szomorú következményekkel járt a nyíregyházi vasútállomáson.

A szabolcsi dinnyetermés igen bő volt, igen jó volt, ennélfogva mivel is töltené a szegény utas a várakozás idejét: dinnyét eszik a váróteremben, a folyosón, a peronon, aminek következményeként valóságos dinnyelé-özön önti el a nyíregyházi állomást.

A MÁV debreceni igazgatósága — dicséretére legyen mondva — úgy látszik, figyelemmel kíséri a megyei lapokat, mert hiszen ezt a közleményt is elolvasta és október 15-én eszébe jutott, hogy válaszolni kellene a dinnye-vízözönre. Meg is írta levelét, de valószínűleg saját tekintélye rombolásának vélte, ha ilyen gyorsan adná meg a választ. Várt tehát még egy hónapot, és az október 15-én kelt levelet november 12-én tette postára. Az igazgatóság a levélben közölte, hogy „nyíregyházi dinnye-eseményt igyekszünk megszüntetni". A MÁV-nak ördöge van! Az esemény közben már magától megszűnt, mert ugyan ki eszik dinnyét novemberben?

r. l.

Kályha — rostély nélkül

A Gázművek annak idején százezernyi koksz pótkályhát gyártatott, hogy a gázfogyasztók konyháit fűthessék. Ugyanis ott, ahol csak gázresó van, a konyha télen hideg. A kályhák még ma is kiválóan működnének, de a rostélyok nagy része az idők során kiégett és így a kályhák használhatatlanná váltak. Ezidén is sokan keresik fel a Gázművek kerületi kirendeltségeit a fontos alkatrészért, de a válasz mindenhol egyforma: most nem készítenek új rostélyt! Miért nem készítenek? Hiszen új rostély nélkül nem lehet befűteni a drágán megvásárolt kokszkályhákat.

Sz. I.

GYŐRI NOTESZ

— Hol a VB-elnök? — kérdezte egy izgatott győri lakos a tanácsháza portásától.

— A közgyűlési teremben — hangzott a válasz.

Az ügyfél rohant az elsőemeleti ülésterembe és egyenesen a tanácselnökhöz sietett. Éppen a pesti vendégeknek mutatta a terem gyönyörű képeit.

— Kérem, bocsásson meg, hogy megtámadom — kezdte az ügyfél —, de én már többször bejelentettem: nálunk hónapok óta beázik a tető.

— Nálunk pedig már évek óta — mutat a műemlékszámba menő terem mennyezetére a tanácselnök.

Szavainak igazolásául vízcseppek hullottak alá a pestiek, a tanácselnök és az izgatott ügyfél fejére.

A tanácsháza szomszédságában van a város egyik legszebb épülete, amely győri viszonylatban felhőkarcolónak számít, tekintve, hogy ez az új ház hatemeletes. Tervezője Ybl-díjat kapott, annak ellenére, hogy elfelejtette a központi fűtés salakjának elszállítását megtervezni. Most az a helyzet, hogy a salakot vödrökben cipelik ki a házból és kiöntik a nemzetközi útvonalra.

— Vajon milyen díjat kapott volna a tervező, ha a salakra is gondol? — kérdezte a ház egyik lakója a tanács építészeti osztályán.

Egy helyi rajz-ötlet:

A tanácsháza művészi kivitelű tornyának tetején áll negyedik éve egy tanácsi dolgozó és látcsővel kémleli a pesti országutat. Időnként lekiált:

— Még nem jön!

(Azt a tíz trolibuszt lesi, amelyet négy évvel ezelőtt ígértek Győrnek...)

A nyugatról érkező autós külföldiek először Győrben tartanak pihenőt.

— Forgalmas magyar városba értünk — mondja a külföldi. — Végre hallhatunk hamisítatlan magyar cigányzenét.

Ezután keresni kezdik a népi zenekart. Végigjárják a vendéglőket, eszpresszókat — de csak dzsessz-muzsikát hallanak.

A külföldi utas így vigasztalja magát:

— Na, nem baj, két hét múlva visszamegyek Bécsbe. Addig kibírom cigányzene nélkül is...

Palásti László

Csak egyet, de jót!

A magyar és külföldi borotvapengék egész sorozatát kipróbáltam már, több-kevesebb sikerrel. Kínlódtam a „Bajtárs"-sal, bevágtam az arcom újraköszörült „Janus"-szal. Érthető tehát, hogy ujjongva vetettem magam a legújabb márkájú „Gladiátor" pengére. A „Gladiátor" és a szakállam küzdelméből a szakáll került ki győztesen. Ezután egy „Botond" nevű penge jött. Ez pont olyan éles volt, mint Botond kezében a buzogány. Majd az eszményien szép nevű „Georgette" penge következett. Ekkor a szakállam már előre nevetett. Mondanom sem kell, hogy ez a penge is hamarosan kidőlt és otthagyta a szakállamat.

Vajon mikor érjük meg, hogy a sok közepes minőségű magyar penge helyett egy nagyon jóval is megörvendeztet bennünket a könnyűipar?

Lázár Dezső

XXI., Szabadkai u. 19.

Három család panasza

Míg a budapesti lakók egy részének az a panasza, hogy nem jön a víz, nálunk sajnos pont fordítva áll a helyzet: több mint két hónapja nem megy el a víz, mert a falban levő fölevezetőcső eldugult. Mi nem késlekedtünk a hibát bejelenteni a kerületi házkezelőség 31/32-es körzetének. Eltelt egy hónap, a víz továbbra sem folyt le és mi továbbra is kénytelenek voltunk a szennyes vizet a folyosó végére kihordani.

A két hónap alatt mintegy négyszer tettünk bejelentést, hol a körzeti házkezelőségnek, hol pedig a kerületi igazgatóságnak. Végre december elején megjelent egy szerelő, aki műszakilag fölmérte a hibát, majd dolgavégezetlenül — távozott.

A levezetőcső elromlása három családot érint súlyosan.

Gálos Sándorné, Bakonyi Józsefné, Tuba Sándorné

XIII., Fóti út 53.

Használt ajándék

A 101-es számú illatszerboltban (Tanács-körút 4.) vásároltam a férjemnek ajándékképpen egy termoszt. Mikor használatba akartuk venni, kihúztam a dugót és ösztönszerűen beleszagoltam. A vadonatúj termosznak olyan erős kávészaga volt, mintha hosszabb idő óta csak kávét tároltak volna benne. Először csodálkoztam, aztán mélyebben néztem a hőpalack fenekére, látom, hogy valóban kávé van benne, sőt — zacc is. A férjem azzal gyanusított, hogy az Ecseri-úti zsibpiacon vettem a termoszt. Én azzal replikáztam vissza, hogy ajándék termosznak ne nézd a szagát, amiben persze nem volt igazam. Ezen majdnem összevesztünk, mert a férjem sehogy sem akarta elhinni, hogy új korában, az üzletben, már „üzemeltette" valaki a termoszt! Nem szólnék egy szót sem, ha legalább kiöblítették volna.

Csikós Sándorné,
XIV., Amerikai-út 95.

A kirakat packázásai

A Fővárosi Mértékutáni szabóság Lenin körút 14. szám alatti kirakatában nagyon kedvemrevaló, sötétdrapp, diagonál szövésű, puha női kabátszövetet láttam.

— Te az enyém, én a tied... Ez a kirakatüveg nem sokáig fog elválasztani bennünket egymástól — gondoltam magamban. És már szinte láttam a szabó keze nyomán kialakuló vonalakat, a próbát a tükör előtt; éreztem, hogyan ölel körül zimankós napokon, véd, burkol, melegít... amikor egy kis cédulát pillantottam meg rajta:

ELADVA!

Hirtelen úgy éreztem magam, mint akit becsaptak. Ha van még belőle, miért riasztják el a vevőt? Ha nincs, miért teszik a kirakatba? Miért reklámoznak olyan árut, amely elfogyott, amikor van bőségesen olyan, amit el akarnak adni?

R. E.

A „Nők Lapja"

46-os számában a következőket olvashatjuk:

„Fehér liliom" jeligére. Ilyesfajta intézmény Magyarországon nincsen, de szívünk szerint nem is beszélnénk rá egyetlen fiatal leányt sem erre a pályára."

Elhűlt bennünk a vér. Te jó ég, milyen pályára akar menni ez a fehérliliom? Milyen intézmény nincs már Magyarországon? S vajon megelégszik-e ezzel a válasszal a fehér liliom?

Mi lesz, ha intézmény nélkül, magánszorgalomból lép erre a pályára?

Tele vagyunk aggodalommal...

A Magyar Nemzet

egyik apróhirdetése:

„FIGYELEM! Fáj a feje, mert rossz a kútkötele! Jegyezze fel címemet, postán küldöm a kötelet. Gödöllő, kútkötél szanatórium..."

A hirdetőknek díjmentesen rendelkezésére bocsátjuk a következő kézenfekvő hirdetés-szöveget is:

Öngyilkosok! Nyáron — télen
Gödöllői kútkötélen!
Kötelem szállítom házhoz,
Egyenesen b. nyakához!

FÜSTBE MENT TERV

Toncz Tibor rajza

Városalapító háztartási gépek

Úgy kezdődött, hogy a lépcsőházban Cinkovszkyné megszólította Paczelt urat:

— Hallotta?

— Nem!

— Kovács mosógépet vett!

— Miccsoda mázli! Én is akarok, de csak az kap, aki benősül a szak-

üzletbe, vagy a pult alá költözik albérletbe.

— Na ja, mert maga Pesten akar venni!

— Hát hol az ördögben vegyek, ha Pesten lakom? Talán Kerekegyházán?

— Eltalálta. Kovács ott volt külszolgálatban.

Másnap Paczelt úr elutazott és mosógéppel tért vissza.

Harmadnap az egész bérház elutazott és ami még volt megvették.

Negyedik nap torlódás a Nyugati pályaudvaron.

Ötödik nap sürgős jelzéssel rendelés futott be a mosógépügyi miniszterhez.

Hatodik nap a MÁV különvonatot indított, az Orient útvonala megváltozott, hálókocsik átirányítva, átcsoportosítások. Téli menetrend.

Hetedik nap újságcikkek:

MOSÓGÉPET A VIDÉKNEK!

A FALU FELZÁRKÓZIK!

VIDÉKEN IS GÉPESEDÜNK!

címmel.

Nyolcadik nap illetékes szervek felülvizsgálják a pesti szaküzleteket. A mosógépigénylés minimálisra csökkent. Az egész mosógépkészletet átirányítják Kerekegyházára.

Kilencedik nap átépítik a kerekegyházi megállót: pályaudvar épül. Az építkezésekhez munkásokat toboroznak. Azoknak lakónegyedet építenek. A lakónegyed számára üzlethálózat kell, Tejért, Vajért, Közért, Kerávill, Kik, Fik, futballpálya. Az üzlethálózatnak energiatelep kell, erőműveket terveznek, az erőműveknek futballcsapat kell, megalapítják a Kerekegyházi Öreg Fiúk-at. A futballcsapatban bé-közép kell, a pálya megközelítéshez villamos, autóbusz, troli, iskolák, hivatalok, óvodák, ahol az utánpótlást nevelik.

Környező falvak, városok beleolvadnak Kerekegyházába. Duna megváltoztatja folyását. Pest kihal.

És egy szép napon Kovácsot Pestre küldik ki, külszolgálatba. Már régen akart venni villanytűzhelyet, de a világvárosban nem kapott. Legfeljebb feláron. (Nem fele áron!) Pesten ellenben a falu szélén, a kacsaúsztató mellett, a Váci utcában a szövetkezeti bolt tele van villanytűzhellyel. Vesz egyet és elújságolja Cinkovszkynének. Az asszony a lépcsőházban találkozik Paczelt úrral és megszólítja:

— Hallotta?

— Nem.

— Kovács villanytűzhelyet vett!

— Micsoda mázli!

És kezdődik az egész elölről, csakhogy visszafelé.

Szalay Károly

Két illusztrált sláger

Szűr-Szabó József rajza

Sóhaj

Toncz Tibor rajza

— Jaj, istenkém! ...

Rajzos színházi kritika

Hegedűs István rajza

Milyen a családi ágy? Üres és poros ...

Így mulat egy magyar úr

avagy: pillanatkép a vállalati villamosjegyről

Gerő Sándor rajza

— Mindenki a vendégem!

Konzerv-újdonság

Réber László rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.